

En sådan tilkendegivelse vil f.eks. være praktisk i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter byggeloven, men kan også anvendes, når kommunen bliver opmærksom på, at en virksomhed er under etablering eller skal foretage udvidelser og ændringer, uden at dette forudsætter en byggetilladelse.

Virksomheder kan også af egen drift bede tilsynsmyndigheden om en sådan tilkendegivelse.

Formålet med bestemmelsen er, at virksomheden på et tidligt tidspunkt kan blive gjort opmærksom på, at der kan forventes miljøkrav, der vil have afgørende betydning for byggeriets udformning eller tilrettelæggelse af driften, f.eks. krav om en given skorstenshøjde, afstand til skel eller etablering af støjdemper.

Der er tale om en uforpligtende tilkendegivelse, som er ment som en service til virksomheden. Tilkendegivelsen kan således ikke betragtes som en forhåndsgodkendelse, der afskærer kommunen fra på et senere tidspunkt at stille yderligere krav. Tilkendegivelsen har heller ikke en retlig virkning, idet manglende efterkommelse ikke i sig selv kan håndhæves. Virksomheden må imidlertid være forberedt på, at den senere kan blive pålagt påbud eller forbud i overensstemmelse med tilkendegivelsen.

Til kapitel 6

I den gældende lovgivning reguleres affald via miljøbeskyttelsesloven, genanvendelsesloven, olie- og kemikalieaffaldsloven samt kemikalieaffaldsdepotloven.

For at lette administrationen af affaldsbortskaffelsen og for nemmere at kunne håndtere grænsetilfælde foreslås det, at genanvendelsesloven og olie- og kemikalieaffaldsloven ophæves og indarbejdes i miljøbeskyttelsesloven med de vigtigste bestemmelser fastsat i to selvstændige kapitler (kapitel 6 og 7). Endvidere bemærkes, at genanvendelsesloven og olie- og kemikalieaffaldsloven foreskriver særlige behandlingsmetoder for nærmere defineret affald. Af disse grunde findes det hensigtsmæssigt, at der i kapitel 6 sker en samlet regulering af affaldsbortskaffelsen, herunder behandlingen, uanset om der er tale om genanvendelse eller særlig håndtering og behandling af olie- og kemikalieaffald.

Med sammenskrivningen af de tre love er der ikke foretaget væsentlige indholdsmæssige ændringer i forhold til den gældende rammelovgivning og de i medfør heraf udstedte bekendtgørelser. De eksisterende bekendtgørelser efter miljøbeskyttelsesloven, genanvendelsesloven samt olie- og kemikalieaffaldsloven opretholdes således uændret.

Det skal imidlertid bemærkes, at lov om kemikalieaffaldsdepoter ligeledes er under revision, og at de

foreslåede ændringer heri medfører, at afværgning af forurening fra tidligere henlagt eller spildt affald som udgangspunkt reguleres efter kemikalieaffaldsdepotloven.

Retstilstanden vil herefter være følgende: miljøbeskyttelsesloven regulerer forurening fra affald, der er opstået efter den 1. oktober 1974, herunder dog også lossepladser m.v., der er taget i brug før dette tidspunkt, og som stadig er i drift. Miljøbeskyttelsesloven skal endvidere regulere forurening fra bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, der er fremkommet efter ikrafttrædelsen af henholdsvis bekendtgørelsen om olieaffald (1. november 1972) og bekendtgørelsen om kemikalieaffald (1. april 1976).

Forhold, der er opstået før disse tidspunkter, herunder lossepladser m.v., der er taget i brug før 1. oktober 1974, men nu nedlagt, reguleres via lov om kemikaliedepoter (depotloven).

Hvis det ikke med sikkerhed kan afgøres, om et givet forhold er omfattet af miljøbeskyttelsesloven eller af depotloven, er udgangspunktet, at forholdet skal behandles efter depotloven.

Til § 42

Bestemmelsen i § 42 er en understregning af forurenere-betaler-princippet. Den fastslår, at enhver, der opbevarer, behandler eller bortskaffer affald, er ansvarlig for, at der ikke herved sker forurening af luft, vand og jord, og i forlængelse heraf må afholde de udgifter, som myndighederne i givet fald må afholde til undersøgelser og afværgeforanstaltninger.

Spørgsmålet om hvorvidt begrebet affald kan defineres har siden miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden i 1974 med jævne mellemrum været genstand for drøftelser. Senest har Affaldsudvalget i sin betænkning til miljøministeren i 1988 overvejet, om en definition bør indgå i lovgivningen.

Affaldsudvalget konkluderede på grundlag af indgående drøftelser af de såvel administrative som juridiske problemer i forbindelse med en definition at indstille, at der ikke i loven gives en definition af affald.

Begrundelsen for udvalgets beslutning var, at en definition næppe ville være til nogen hjælp i de situationer, hvor der rejses tvivl om, hvorvidt noget er affald. Udvalget anfører, at i sådanne situationer må tilsynsmyndigheden træffe sin afgørelse ud fra en samlet bedømmelse af de foreliggende omstændigheder. Endvidere bemærkes det, at det må være op til den pågældende virksomhed m.v. at godtgøre, at restprodukter, genstande eller materialer, som efter tilsynsmyndighedens bedømmelse har karakter af affald, ikke skal behandles som affald, fordi »affaldet« anvendes miljømæssigt forsvarligt som led i en produktion.